

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 7.7.2010
KOM(2010)344 endelig

2010/0197 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

**om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem
medlemsstaterne og tredjelande**

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt "TEUF") fastlægger, at Den Europæiske Union har enekompetence i forbindelse med direkte udenlandske investeringer som led i den fælles handelspolitik (artikel 207, stk. 1, og artikel 3, stk. 1, litra e)). I overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i TEUF er det kun Unionen, der kan lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter på et område, hvor Unionen har fået enekompetence.

Inden ikrafttrædelsen af TEUF indgik medlemsstaterne mere end 1 000 bilaterale aftaler om investering med tredjelande, som helt eller delvist vedrører direkte udenlandske investeringer. Sådanne aftaler omfatter bilaterale investeringsaftaler, der bl.a. giver garanti for investeringsbetingelserne i medlemsstaterne og i tredjelandene i form af særlige tilsagn, som er bindende i henhold til folkeretten.

Selv om aftaler forbliver bindende for medlemsstaterne som en del af international offentlig ret, bør eksistensen af medlemsstaternes aftaler om investeringer og de dermed forbundne tilsagn efter ikrafttrædelsen af TEUF behandles i lyset af Unionens enekompetence vedrørende direkte udenlandske investeringer.

Da der mangler en udtrykkelig overgangsordning i TEUF, som fastlægger status for medlemsstaternes aftaler, vil nærværende forslag til en forordning fra Rådet og Europa-Parlamentet tillade, at de investeringsaftaler, der i øjeblikket gælder mellem medlemsstaterne og tredjelande, fortsætter. Forslaget indeholder som sådan en eksplicit garanti for retssikkerhed for så vidt angår de betingelser, der gælder for investorerne.

Denne tilgang, som afspejler en dynamisk håndtering af TEUF's ikrafttrædelse, og som er meget lig indførelsen af den fælles handelspolitik i 1960'erne¹, gør det muligt gradvist at formulere og udarbejde en EU-investeringspolitik, der skal komme både investorer og investeringer til gode.

I anerkendelse af at medlemsstaterne kan være nødt til eller kan anse det for nødvendigt at ændre investeringsaftaler, især for at sikre, at de overholder traktatforpligtelserne, fastsætter dette forslag også en ramme og betingelser for beføjelser til medlemsstaterne, så de kan indlede forhandlinger med et tredjeland med henblik på at ændre en gældende bilateral aftale om investering. Denne ramme giver medlemsstaterne lov til både at forhandle og indgå en ny bilateral aftale med tredjelande om investering på visse betingelser, der er fastsat i forslaget. I betragtning af at Unionen har enekompetence med hensyn til direkte udenlandske investeringer, og at der gradvist vil blive udarbejdet en EU-investeringspolitik, skal den procedure, der fastlægges ved dette forslag, anses for at være en ekstraordinær overgangsforanstaltning.

Denne forordning behandler kun overgangsaspekterne i forbindelse med forvaltningen af den nye EU-kompetence inden for investering. Mål, kriterier og indhold i forbindelse med den nye

¹ Rådets beslutning af 9. oktober 1961 om ensartede gyldighedsperioder for handelsaftaler med tredjelande og Rådets beslutning af 16. december 1969 om gradvis gennemførelse af ensartede aftaler om handelsforbindelser mellem medlemsstaterne og tredjelande og om forhandling af fællesskabsaftaler.

EU-investeringspolitik, der skal udarbejdes på grundlag af den nye enekompetence vedrørende direkte udenlandske investeringer, behandles ikke i denne forordning, men i en særskilt meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet og Rådet, som vedtages samtidigt med dette forslag til forordning.

2. POLITISKE LØSNINGSFORSLAG OG HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER

Under hensyntagen til emnets særlige karakter har Kommissionen evalueret en række løsningsforslag for at nå det ovenfor beskrevne mål, dog uden at foretage en formel konsekvensanalyse. Den 25. januar 2010 blev der holdt møde i Bruxelles med medlemsstaterne for at drøfte, hvor langt man var kommet i forbindelse med de bilaterale aftaler om investeringer, der er indgået mellem medlemsstaterne og tredjelande.

I hvilket omfang medlemsstaternes investeringsaftaler er uforenelige med EU's lovgivning kan debatteres. Kommissionen er af den opfattelse, at *enhver* retlig usikkerhed med hensyn til status og gyldighed i forbindelse med disse aftaler, som kan være til skade for EU-investeringsernes og –investorerne aktiviteter i udlandet eller udenlandske investeringer og investorer i medlemsstaterne, skal undgås. Faktisk er en sådan usikkerhed i modstrid med kernen i investeringsbeskyttelse, dvs. at sørge for retssikkerhed for så vidt angår værtslandenes adfærd. I lyset af den situation, der er opstået siden TEUF's ikrafttrædelse, skal hurtig og resolut handling derfor foretrækkes frem for manglende handling eller en forsinket handling.

"Soft law"-instrumenter, f.eks. en erklæring eller en udtalelse fra Kommissionens tjenestegrene eller fra Kommissionen som kollegium om status og gyldighed i forbindelse med bilaterale investeringsaftaler, sikrer ikke den retssikkerhed, som kræves for at garantere de omtalte aftaler. Derfor er et retligt instrument den foretrukne løsning.

Ved dette forslag opretholdes status quo, og der etableres en overgangsløsning ved at tillade den fortsatte eksistens af bilaterale aftaler om investeringer mellem medlemsstater og tredjelande. Den største indvirkning af dette forslag er at undgå et meget negativt resultat, dvs. den potentielle udhulning af rettigheder og fordele til fordel for investorer og investeringer i henhold til internationale investeringsaftaler. I den forbindelse anses virkningen ved ikke at foretage sig noget for at være meget større end virkningen af denne foranstaltning, som er neutral, da den opretholder status quo.

Med tilladelsen i dette forslag tilsidesættes hverken en fremtidig EU-investeringspolitik, lige som den heller ikke tillader, at de omfattede aftaler underminerer, at Unionen udøver sin kompetence. I den forbindelse kan den tilladelse, der gives i henhold til dette forslag, tilbagetrækkes i overensstemmelse med de deri indeholdte procedurer. Proceduren tager også hensyn til medlemsstaternes forpligtelse til at fjerne enhver uoverensstemmelse med TEUF, som måtte findes i de gældende aftaler, jf. Den Europæiske Unions Domstol.

3. FORSLAGETS RETLIGE ASPEKTER

Formålet med dette forslag er at tillade fortsættelsen af de gældende internationale aftaler om investeringer, som er indgået mellem medlemsstaterne og tredjelande, og at etablere vilkår og en proceduremæssig ramme for medlemsstaternes forhandlinger og indgåelse af sådanne aftaler.

I **kapitel 1** fastlægges forordningens genstand og anvendelsesområde. Artikel 1 fastlægger, at forordningen omfatter aftaler om investering mellem medlemsstater og tredjelande.

Kapitel II indeholder bestemmelser om tilladelsen til, at de eksisterende bilaterale aftaler, som medlemsstaterne har indgået med tredjelande, kan forblive i kraft.

Artikel 2 kræver, at medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle de aftaler, som de ønsker at opretholde i henhold til bestemmelserne i forordningen. Aftaler, som er indgået, men ikke trådt i kraft, vil ligeledes falde ind under artikel 2.

Artikel 3 tillader opretholdelsen af alle de gældende aftaler om investeringer, der er mellem medlemsstaterne og tredjelande, og som er blevet meddelt af medlemsstaterne efter denne forordnings ikrafttrædelse. Denne tilladelse tilsidesætter ikke medlemsstaternes forpligtelser i henhold til Unionens lovgivning².

Artikel 4 indeholder bestemmelser om den årlige offentliggørelse i Den Europæiske Unions Tidende af alle de aftaler, der er blevet meddelt, for at sikre, at forordningens nøjagtige retlige anvendelsesområde er kendt af alle parter.

Artikel 5 indeholder en gennemgang af de aftaler, der er blevet meddelt. Ved gennemgangen udpeges der kvantitative og kvalitative aspekter af de gældende aftaler så vel som de mulige hindringer, som aftalerne kunne udgøre for gennemførelsen af den fælles handelspolitik. Kommissionen vil især vurdere, om aftalerne eller deres bestemmelser er i modstrid med EU-lovgivningen, om de underminerer forhandlinger eller aftaler om investeringer mellem Unionen og tredjelande, eller underminerer EU's investeringspolitikker, herunder især den fælles handelspolitik. Senest fem år efter ikrafttrædelsen af denne forordning forelægger Kommissionen en rapport på baggrund af gennemgangen af aftalerne og eventuelle henstillinger om ikke at fortsætte anvendelsen af bestemmelserne i kapitel II eller om ændringer af disse bestemmelser.

Artikel 6 indeholder nærmere bestemmelser om en eventuel inddragelse af den tilladelse, der er givet i henhold til dette kapitel. Det kan være nødvendigt at inddrage tilladelsen for en eller flere aftaler med et givet tredjeland, hvis disse aftaler er i modstrid med EU-lovgivningen. For det andet kan tilladelsen inddrages, hvis en aftale helt eller delvist overlapper en gældende EU-aftale med dette tredjeland, og denne overlappning ikke er omtalt i sidstnævnte aftale. F.eks. henvises det til et scenario, hvor Unionen indgår en frihandelsaftale med et tredjeland med bestemmelser om investering, og seks medlemsstater allerede har etableret en aftale med lignende bestemmelser om investering. Hvis den aftale, der er indgået mellem Unionen og tredjelandet, ikke indeholder bestemmelser om en erstatning af medlemsstaternes seks aftaler med dette tredjeland, finder artikel 6 anvendelse. Kommissionen har i en meddelelse, der blev vedtaget samtidigt med dette forslag, anført sine synspunkter om den internationale investeringspolitik, som den agter at forfølge, herunder de lande, som den i en indledende fase overvejer at forhandle med om investering. Endelig kan tilladelsen til en eller flere aftaler

² Der henvises til nyere retspraksis, jf. dom i sag C-205/06 og sag C-249/06 af 3. marts 2009 og dom i sag C-118/07 af 19. november 2009, i hvilken Den Europæiske Unions Domstol konstaterede, at særlige bestemmelser i de bilaterale investeringsaftaler, indgået af Østrig, Sverige og Finland ikke var forenelige med EF-traktaten, og at de berørte medlemsstater ikke havde truffet de passende skridt til at fjerne disse uforeneligheder. De samme eller lignende bestemmelser findes i andre bilaterale investeringsaftaler, som enten er indgået før eller efter tiltrædelsen til Unionen. Domstolen har i sin dom opfordret Kommissionen til at involvere sig som formidler i disse sager.

inddrages, hvis en aftale underminerer EU's investeringspolitikker, herunder især den fælles handelspolitik (f.eks. hvis eksistensen af aftaler underminerer et tredjeland's beredvillighed til at forhandle med Unionen), eller hvis Rådet ikke har truffet en afgørelse om tilladelsen til at indlede forhandlinger om investeringer senest et år efter forelæggelsen af en henstilling af Kommissionen i medfør af traktatens artikel 218, stk. 3. Artikel 6 fastlægger bestemmelser om høring mellem Kommissionen og den/de berørte medlemsstat(er), igennem hvilken bekymringer, der giver anledning til en eventuel inddragelse af tilladelsen, skal behandles.

Kapitel III indeholder bestemmelser om ændring af de gældende aftaler og indgåelse af nye aftaler. De proceduremæssige rammer, der foreslås, er inspireret af den mekanisme til bemyndigelse, der er fastlagt i *Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 662/2009 af 13. juli 2009 om indførelse af en procedure for forhandling og indgåelse af visse aftaler mellem medlemsstater og tredjelands vedrørende lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og forpligtelser uden for kontraktforhold* og *Rådets forordning (EF) nr. 664/2009 af 7. juli 2009 om indførelse af en procedure for forhandling og indgåelse af aftaler mellem medlemsstater og tredjelands om kompetence, anerkendelse og fuldbyrdelse af domme og retsafgørelser i ægteskabsager, sager om forældreansvar og sager om underholdspligt samt lovvalgsregler vedrørende underholdspligt*³.

Artikel 7 indeholder bestemmelser om den generelle ramme, i henhold til hvilken medlemsstaterne kan indgå eller ændre bilaterale aftaler om investering.

Artikel 8 fastlægger, at en medlemsstat, der har til hensigt at ændre en gældende aftale eller indgå en ny bilateral aftale med et tredjeland, skal meddele dette til Kommissionen. Medlemsstaterne skal fremskaffe al relevant dokumentation i forbindelse med genforhandling eller forhandling af en aftale, som kan gøres tilgængelig for andre medlemsstater og Europa-Parlamentet, under hensyntagen til kravene om fortrolighed.

Artikel 9 fastlægger de væsentlige forhold, på baggrund af hvilke Kommissionen ikke giver medlemsstaterne tilladelse til at indlede de formelle forhandlinger, og som bl.a. indeholder betingelsen om, at et medlemsstatsinitiativ kunne undergrave målene med EU-forhandlinger eller EU-politik. Kommissionen kan kræve af medlemsstaten, at der i en forhandling inkluderes passende klausuler, f.eks. med hensyn til a) opsigelse af en aftale, hvis der senere indgås en aftale mellem EU, eller EU og dens medlemsstater på den ene side og det samme tredjeland på den anden side (jf. f.eks. de klausuler om opsigelse og erstatning, som er fastsat i forordning (EF) nr. 662/2009, artikel 5), b) overførselsbestemmelser eller c) mestbegunstigelsesbehandling, der skal sikre alle EU-investorer i det relevante tredjeland en lige behandling.

Artikel 10 fastsætter, at medlemsstaterne skal holde Kommissionen underrettet om de (gen)forhandlinger, der har fået tilladelse. Dertil kommer, at Kommissionen for at sikre fuld åbenhed og overensstemmelse med EU's investeringspolitikker kan anmode om at deltage i forhandlingerne om investeringer mellem medlemsstaten og tredjelandet som observatør.

Artikel 11 omhandler afslutningen af forhandlingsprocessen og fastlægger den procedure og de vilkår, i henhold til hvilken medlemsstaterne kan få tilladelse til at undertegne og indgå en aftale. På grundlag af meddelelsen om aftalen, som forelægges Kommissionen inden undertegnelsen, vurderer Kommissionen, om aftalen undergraver nært forestående eller

³ EUT L 200 af 31.7.2009, s. 25 og 46.

igangværende forhandlinger om investeringer på EU-plan eller er i modstrid med forpligtelserne i EU-lovgivningen, herunder også forpligtelserne i henhold til tredje del, afsnit IV, kapitel 4, i TEUF.

Artikel 12 indeholder bestemmelser om en gennemgang af de tilladelser, der vil kunne gives i henhold til kapitel III i denne forordning. Ved at gennemgå de kvantitative og kvalitative aspekter af forhandlingerne og de aftaler, der gives tilladelse til, vil Kommissionen vurdere, om det er hensigtsmæssigt at fortsætte anvendelsen af bestemmelserne i kapitel III. Rapporten og enhver henstilling med hensyn til ikke at fortsætte anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel eller ændringer af disse bestemmelser vil blive forelagt senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse.

Kapitel IV fastlægger en række krav med hensyn til medlemsstaternes adfærd i forbindelse med de aftaler, der er omfattet af denne forordning.

Artikel 13 kræver, at medlemsstaterne skal tilvejebringe oplysninger om de møder, der afholdes i forbindelse med de omfattede aftaler. Desuden skal medlemsstaterne underrette Kommissionen om enhver anmodning om tvistbilæggelse, der er indgivet over for dem selv i forbindelse med deres aftaler, så snart de er blevet opmærksomme på sådanne anmodninger, og samarbejde med Kommissionen om aktiveringen af tvistbilæggelses- eller høringsmekanismer i forbindelse med en aftale, som de ville have ret til at indgive over for et tredjeland, der er part i en sådan aftale.

Ved artikel 14 fastlægges det, at medlemsstaterne som fastsat i artikel 8 og 11, kan angive, om nogle af de tilvejebragte oplysninger skal betragtes som fortrolige, og om de kan videregives til andre medlemsstater.

Ved artikel 15 oprettes der et nyt udvalg, som skal bistå Kommissionen med forvaltningen af forordningen, og der anføres, hvilke procedurer der gælder for dette udvalgs arbejde. Denne bestemmelse kan revideres, så den kan blive bragt i tråd med den fremtidige forordning, der skal vedtages i henhold til artikel 291 i TEUF om kontrol med udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁴. Hvis nærværende forslag vedtages inden ikrafttrædelsen af forordningen om, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser, planlægger Kommissionen, at den automatisk skal ajourføres og henviser til den forordning, der er vedtaget i henhold til artikel 291⁵.

Ved artikel 16 fastsættes det, at denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen, hvilket betyder, at kapitel II finder anvendelse på gældende aftaler indtil den dato.

4. BUDGETMÆSSIGE KONSEKVENSER

Forslaget har ingen konsekvenser for EU's budget.

⁴ Jf. forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om de generelle regler og principper for, hvordan medlemsstaterne skal kontrollere Kommissionens udøvelse af gennemførelsesbeføjelser, KOM(2010) 83 endelig af 9. marts 2010.

⁵ Jf. artikel 10 i ovennævnte kommissionsforslag.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om indførelse af overgangsordninger for bilaterale investeringsaftaler mellem medlemsstaterne og tredjelande

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 207, stk. 2,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkastet til retsakt til de nationale parlamenter,

efter den almindelige lovgivningsprocedure og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Efter ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten er direkte udenlandske investeringer optaget på listen over områder, der hører ind under den fælles handelspolitik. I overensstemmelse med artikel 3, stk. 1, litra e), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt "traktaten") har Unionen enekompetence med hensyn til den fælles handelspolitik. Det er således kun Unionen, der kan lovgive og vedtage juridisk bindende retsakter på dette område. Medlemsstaterne har kun beføjelse hertil efter bemyndigelse fra Unionen, jf. artikel 2, stk. 1, i traktaten.
- (2) Dertil kommer, at i traktatens tredje del, afsnit IV, kapitel 4, fastlægges fælles regler for kapitalbevægelser mellem medlemsstaterne og tredjelande, herunder også kapitalbevægelser, der omfatter investeringer. Disse bestemmelser kan blive berørt af internationale aftaler om udenlandske investeringer, som er indgået af medlemsstaterne.
- (3) På tidspunktet for Lissabontraktatens ikrafttrædelse fandtes der en række bilaterale aftaler om investering mellem medlemsstaterne i Unionen og tredjelande. Traktaten indeholder ikke nogen udtrykkelig overgangsordning for sådanne aftaler, som nu falder ind under Unionens enekompetence. Desuden kan nogle af disse aftaler indeholde bestemmelser, der har indflydelse på de fælles bestemmelser om kapitalbevægelser i traktatens tredje del, afsnit IV, kapitel 4.
- (4) Selv om de bilaterale aftaler forbliver bindende over for medlemsstaterne i henhold til den internationale offentlige ret og gradvist vil blive erstattet af Unionens fremtidige aftaler om samme genstand, kræver betingelserne for deres fortsatte eksistens og deres relation til Unionens politikker om investering, herunder især den fælles handelspolitik, en hensigtsmæssig forvaltning. Denne relation vil blive yderligere udbygget, i takt med at Unionen udøver sin kompetence.

- (5) De bilaterale aftaler, som præciserer og garanterer investeringsbetingelserne, bør opretholdes i EU-investorerne interesse og af hensyn til deres investeringer i tredjelande og de medlemsstater, der er værter for udenlandske investorer og investeringer.
- (6) Denne forordning fastlægger de betingelser, i henhold til hvilke medlemsstaterne bør bemyndiges til at opretholde internationale aftaler om investeringer eller tillade, at sådanne træder i kraft.
- (7) Denne forordning fastlægger de betingelser, i henhold til hvilke medlemsstaterne har beføjelser til at ændre og indgå internationale aftaler om investeringer.
- (8) Da tilladelsen til at opretholde, ændre eller indgå aftaler, der er omfattet af denne forordning, er givet inden for et område, der er omfattet af Unionens enekompetence, skal det anses for en ekstraordinær foranstaltning. Tilladelsen gives uden at tilsidesætte anvendelsen af traktatens artikel 258 med hensyn til medlemsstaternes manglende opfyldelse af traktatforpligtelserne ud over de forpligtelser, der vedrører den uforenelighed, som skyldes kompetencefordelingen mellem Unionen og medlemsstaterne.
- (9) Medlemsstaterne er forpligtet⁶ til at træffe de nødvendige foranstaltninger, der skal fjerne eventuelle uoverensstemmelser i forhold til EU-lovgivningen, som findes i de bilaterale investeringsaftaler, der er indgået mellem medlemsstaterne og tredjelande.
- (10) Kommissionen bør være i stand til at inddrage tilladelsen, hvis en aftale er i modstrid med EU-lovgivningen ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem EU og dens medlemsstater. Tilladelsen kan også inddrages, hvis en gældende EU-aftale med et tredjeland indeholder investeringsbestemmelser, der ligner bestemmelserne i en medlemsstatsaftale. For at sikre, at medlemsstaternes aftaler ikke underminerer udviklingen og gennemførelsen af EU's investeringspolitikker, herunder især de autonome foranstaltninger under den fælles handelspolitik, kan tilladelsen inddrages. Endelig er det muligt at inddrage tilladelsen, hvis Rådet ikke træffer en afgørelse om tilladelsen til at indlede forhandlinger om investeringer senest et år efter forelæggelsen af en henstilling af Kommissionen i medfør af traktatens artikel 218, stk. 3.
- (11) Bemyndigelsen til at ændre eller indgå aftaler, som er indeholdt i denne forordning, giver bl.a. medlemsstaterne lov til at behandle eventuelle uoverensstemmelser mellem deres internationale aftaler om investering og EU-lovgivningen, ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem Unionen og dens medlemsstater og som behandles i denne forordning.
- (12) Senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse bør Kommissionen forelægge en rapport for Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af kapitel II og III i denne forordning. Rapporten bør bl.a. gennemgå behovet for den fortsatte anvendelse af disse kapitler. Hvis det i rapporten henstilles ikke at fortsætte anvendelsen af disse kapitler, eller hvis det foreslås at ændre disse bestemmelser, bør den ledsages af et

⁶ Der henvises til nyere retspraksis i form af domme afsagt af Den Europæiske Unions Domstol i sag C-205/06, *Kommissionen mod Østrig*, sag C-249/06, *Kommissionen mod Sverige* og sag C-118/07, *Kommissionen mod Finland*.

passende lovgivningsmæssigt forslag. Bilaterale aftaler, der er indgået af medlemsstaterne og tredjelande, forbliver bindende over for parterne i henhold til international offentlig ret medmindre de erstattes af en EU-aftale om investering, eller de opsiges på anden måde.

- (13) Aftaler, der tillades i henhold til denne forordning, eller tilladelser til at iværksætte forhandlinger om ændring af en eksisterende aftale eller indgåelse af en ny bilateral aftale med et tredjeland, bør ikke kunne udgøre en hindring for gennemførelsen af Unionens politikker om investeringer, især ikke den fælles handelspolitik.
- (14) Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen bør sikre, at enhver oplysning, der er angivet som værende fortrolig, behandles i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter⁷.
- (15) Aftaler mellem medlemsstaterne indbyrdes om investering bør ikke omfattes af denne forordning.
- (16) Det er nødvendigt at sørge for visse foranstaltninger for at sikre, at de aftaler, der opretholdes i henhold til denne forordning, er operationelle, herunder også tvistbilæggelse, og samtidig overholder bestemmelsen om Unionens enekompetence.
- (17) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁸ –

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

KAPITEL I

Anvendelsesområde

Artikel 1

Genstand og anvendelsesområde

Denne forordning fastsætter betingelser, vilkår og procedure, i henhold til hvilke medlemsstaterne har bemyndigelse til at opretholde, ændre eller indgå bilaterale aftaler med tredjelande om investering.

KAPITEL II

Tilladelse til at opretholde gældende aftaler

Artikel 2

Meddelelse til Kommissionen

⁷ EFT L 145 af 31.5.2001, s. 43.

⁸ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

Senest tredive dage efter denne forordnings ikrafttrædelse underretter medlemsstaterne Kommissionen om alle de bilaterale investeringsaftaler med tredjelande, der er indgået inden denne forordnings ikrafttrædelse, og som de enten ønsker at opretholde eller lade træde i kraft i henhold til dette kapitel. Meddelelsen skal indeholde en kopi af disse bilaterale aftaler.

Artikel 3

Tilladelse til at opretholde gældende aftaler

Uanset Unionens kompetencer vedrørende investering og uden at tilsidesætte medlemsstaternes andre forpligtelser i henhold til EU-retten har medlemsstaterne tilladelse i henhold til artikel 2, stk. 1, i traktaten til at opretholde de bilaterale aftaler om investering, som er blevet meddelt i henhold til artikel 2 i denne forordning.

Artikel 4

Offentliggørelse

1. Hver tolvte måned offentliggør Kommissionen i *Den Europæiske Unions Tidende* en liste over de aftaler, der er meddelt, jf. artikel 2 eller artikel 11, stk. 7.
2. Den første offentliggørelse af listen over aftaler, jf. stk. 1, finder sted senest tre måneder efter fristen for meddelelser, jf. artikel 2.

Artikel 5

Gennemgang

1. Kommissionen gennemgår de aftaler, der er meddelt i henhold til artikel 2, herunder bl.a. ved at vurdere, hvorvidt aftalerne:
 - a) er i modstrid med EU-lovgivningen ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem EU og dens medlemsstater, eller
 - b) helt eller delvist overlapper en gældende EU-aftale med dette tredjeland, og denne overlapning, der ikke er taget højde for i den sidstnævnte aftale, eller
 - c) udgør en hindring for udviklingen og gennemførelsen af EU's investeringspolitikker, herunder især den fælles handelspolitik.
2. Der kan finde en høring sted mellem Kommissionen og den medlemsstat, der indgiver meddelelse, enten på medlemsstatens anmodning eller på Kommissionens initiativ, for at lette den i stk. 1 omhandlede gennemgang.
3. Senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse forelægger Kommissionen for Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette kapitel, der skal tage behovet for fortsat anvendelse af dette kapitel op til behandling, og som bygger på den gennemgang, der er omtalt i stk. 1.
4. Hvis den i stk. 3 omhandlede rapport henstiller, at anvendelsen af dette kapitels bestemmelser ikke fortsættes, eller at dette kapitels bestemmelser ændres, ledsages den af et passende lovgivningsforslag.

Artikel 6

Inddragelse af tilladelse

1. Den tilladelse, der er givet i artikel 3, kan inddrages, hvis:
 - a) en aftale er i modstrid med EU-lovgivningen ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem EU og dens medlemsstater, eller
 - b) en aftale helt eller delvist overlapper en gældende EU-aftale med dette tredjeland, og denne overlapning ikke er omtalt i den sidstnævnte aftale, eller
 - c) en aftale udgør en hindring for udviklingen og gennemførelsen af EU's investeringspolitikker, herunder især den fælles handelspolitik, eller
 - d) hvis Rådet ikke har truffet en afgørelse om tilladelsen til at indlede forhandlinger om en aftale, som helt eller delvist overlapper en aftale, der er meddelt i henhold til artikel 2, senest et år efter forelæggelsen af en henstilling af Kommissionen i medfør af traktatens artikel 218, stk. 3.
2. Hvis Kommissionen mener, at det er berettiget at inddrage den i artikel 3 givne tilladelse, udarbejder den en begrundet udtalelse til den berørte medlemsstat om de nødvendige skridt, der skal tages for at opfylde de i stk. 1 omtalte bestemmelser. Der afholdes høringer mellem Kommissionen og den berørte medlemsstat.
3. Hvis de i stk. 2 omhandlede høringer ikke løser problemet, inddrager Kommissionen tilladelsen til den pågældende aftale. Kommissionen træffer afgørelse om inddragelse af tilladelsen efter proceduren i artikel 15, stk. 2. Afgørelse skal indeholde krav om, at medlemsstaten træffer passende forholdsregler og, om nødvendigt, opsiger den relevante aftale.
4. Hvis en tilladelse inddrages, fjerner Kommissionen aftalen fra den i artikel 4 nævnte liste.

KAPITEL III

Tilladelse til at ændre eller indgå aftaler

Artikel 7

Tilladelse til at ændre eller indgå aftaler

Med forbehold af de betingelser, der er fastsat i artikel 8-12, har en medlemsstat tilladelse til at indlede forhandlinger for at ændre en gældende investeringsaftale eller indgå en ny med et tredjeland.

Artikel 8

Meddelelse til Kommissionen

1. Hvis en medlemsstat har til hensigt at indlede forhandlinger med et tredjeland for at ændre en gældende investeringsaftale eller indgå en ny aftale, meddeler den Kommissionen dette skriftligt.
2. Denne meddelelse skal omfatte relevant dokumentation og en angivelse af de bestemmelser, som vil blive behandlet under forhandlingerne, formålene med forhandlingerne og enhver anden relevant oplysning. I tilfælde af ændringer af en gældende aftale anføres de bestemmelser, der skal genforhandles.
3. Kommissionen stiller meddelelsen samt, efter anmodning, den ledsagende dokumentation til rådighed for andre medlemsstater under overholdelse af kravene til fortrolighed, der er fastlagt i artikel 14.
4. Den i stk. 1 omhandlede meddelelse fremsendes mindst fem kalendermåneder inden det fastlagte tidspunkt for indledningen af formelle forhandlinger med det pågældende tredjeland.
5. Hvis oplysningerne fra medlemsstaten ikke er tilstrækkelige til, at formelle forhandlinger kan tillades indledt, jf. artikel 9, kan Kommissionen anmode om yderligere oplysninger.

Artikel 9

Tilladelse til at indlede formelle forhandlinger

1. Kommissionen tillader, at der indledes formelle forhandlinger, medmindre den konkluderer, at indledningen af forhandlinger vil:
 - a) være i strid med EU-retten ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem Unionen og dens medlemsstater, eller
 - b) underminere de forhandlingsmål, der er ved at blive opnået, eller som er umiddelbart forestående, mellem Unionen og det berørte tredjeland, eller
 - c) udgøre en hindring for udviklingen og gennemførelsen af Unionens politikker om investering, herunder især den fælles handelspolitik.
2. Som en del af den i stk. 1 omhandlede tilladelse kan Kommissionen kræve af medlemsstaten, at den medtager passende klausuler i sådanne forhandlinger.
3. Afgørelser om tilladelsen i henhold til stk. 1, træffes om nødvendigt, efter proceduren i artikel 15, stk. 2. Kommissionen træffer afgørelse inden for en frist på 90 arbejdsdage efter den i artikel 8 omhandlede meddelelse. Hvis der er brug for yderligere oplysninger, inden der træffes afgørelse, løber de 90 dage fra datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger.

Artikel 10

Kommissionens deltagelse i forhandlingerne

Kommissionen holdes underrettet om fremskridtet og resultaterne på de forskellige forhandlingsstader og kan anmode om at deltage i forhandlingerne mellem medlemsstaten og tredjelandet om investering.

Artikel 11

Tilladelse til at undertegne og indgå en aftale

1. Inden undertegnelsen af aftalen meddeler den pågældende medlemsstat Kommissionen forhandlingsresultaterne og fremsender aftaleteksten til denne.
2. Den i stk. 1 omhandlede meddelelsespligt omfatter aftaler, som blev forhandlet inden denne forordning trådte i kraft, men som ikke er indgået og derfor ikke underlagt den i artikel 2 omhandlede meddelelsespligt.
3. Kommissionen vurderer efter modtagelsen af meddelelsen, om den forhandlede aftale:
 - a) er i strid med EU-retten ud over de uoverensstemmelser, der skyldes kompetencefordelingen mellem Unionen og dens medlemsstater, eller
 - b) underminerer de forhandlingsmål, der er ved at blive opnået, eller som er umiddelbart forestående, mellem Unionen og det berørte tredjeland, eller
 - c) udgør en hindring for udviklingen og gennemførelsen af Unionens politikker om investering, herunder især den fælles handelspolitik, eller
 - d) eventuelt er i modstrid med kravet i artikel 9, stk. 2.
4. Finder Kommissionen, at forhandlingerne har ført til en aftale, som ikke opfylder de krav, der er omhandlet i stk. 3, får medlemsstaten ikke tilladelse til at undertegne og indgå aftalen.
5. Finder Kommissionen, at forhandlingerne har ført til en aftale, som opfylder de krav, der er omhandlet i stk. 3, får medlemsstaten tilladelse til at undertegne og indgå aftalen.
6. Afgørelser i henhold til stk. 4 og 5 træffes efter proceduren i artikel 15, stk. 2. Kommissionen træffer afgørelse inden for en frist på 90 arbejdsdage efter modtagelsen af den i stk. 1 og 2 omhandlede meddelelse. Hvis der er brug for yderligere oplysninger, inden der træffes afgørelse, løber de 90 dage fra datoen for modtagelsen af de yderligere oplysninger.
7. Hvis der er givet en tilladelse i overensstemmelse med stk. 5, underretter den pågældende medlemsstat Kommissionen om aftalens indgåelse og ikrafttrædelse.

Artikel 12

Gennemgang

1. Senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse forelægger Kommissionen for Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette kapitel, der skal tage behovet for fortsat anvendelse af dette kapitel op til behandling.
2. Den i stk. 1 omhandlede rapport indeholder en oversigt over de tilladelser, der er søgt om og bevilget i henhold til dette kapitel.
3. Hvis den i stk. 1 omhandlede rapport henstiller, at anvendelsen af dette kapitels bestemmelser ikke fortsættes, eller at dette kapitels bestemmelser ændres, ledsages den af et passende lovgivningsforslag.

KAPITEL IV

Afsluttende bestemmelser

Artikel 13

Medlemsstaternes adfærd med hensyn til aftaler med et tredjeland

1. For så vidt angår alle aftaler, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, underretter den pågældende medlemsstat Kommissionen hurtigst muligt om alle de møder, der finder sted i henhold til aftalens bestemmelser. Kommissionen får tilsendt dagsordenen og alle relevante oplysninger, som gør det muligt at forstå de emner, der drøftes. Kommissionen kan anmode den pågældende medlemsstat om yderligere oplysninger. Hvis et emne, der drøftes, kan påvirke gennemførelsen af Unionens politikker om investering, herunder især den fælles handelspolitik, kan Kommissionen kræve, at den pågældende medlemsstat indtager en bestemt holdning.
2. For så vidt angår alle aftaler, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, underretter den pågældende medlemsstat Kommissionen hurtigst muligt om eventuelle bemærkninger om, at en given foranstaltning skulle være i strid med aftalen. Medlemsstaten underretter også omgående Kommissionen om enhver anmodning om tvistbilæggelse som led i aftalen, så snart medlemsstaten bliver opmærksom på anmodningen. Medlemsstaten og Kommissionen samarbejder fuldt ud og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre et effektivt forsvar, der om nødvendigt kan inkludere, at Kommissionen deltager i proceduren.
3. For så vidt angår alle aftaler, der falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, søger den pågældende medlemsstat at nå til enighed med Kommissionen inden aktiveringen af de relevante mekanismer til tvistbilæggelse, som er nævnt i aftalen og aktiverer om nødvendigt på Kommissionens foranledning sådanne mekanismer. Sådanne mekanismer omfatter konsultationer med den anden aftalepartner og tvistbilæggelse, hvis det er nævnt i aftalen. Medlemsstaten og Kommissionen samarbejder fuldt ud med hensyn til at udføre procedurerne i forbindelse med de relevante mekanismer, som om nødvendigt kan inkludere, at Kommissionen deltager i de relevante procedurer.

Artikel 14

Fortrolighed

Ved meddelelsen til Kommissionen om forhandlinger og resultaterne heraf, jf. artikel 8 og 11, kan medlemsstaterne angive, om nogle af de deri indeholdte oplysninger skal betragtes som fortrolige, og om de kan videregives til andre medlemsstater.

Artikel 15

Udvalg

1. Kommissionen bistås af Det Rådgivende Udvalg for Forvaltningen af Overgangsordninger for Internationale Investeringsaftaler.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 3 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Artikel 16

Ikrafttrædelse

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [...].

På Europa-Parlamentets vegne

På Rådets vegne

Formand

Formand